

φωτιά νὰ πιῶ καὶ καίγω·
δὲν μ' ἔδωσες νερό.»

—

Πῶς μὲ θερίζουν πόνοι
λυπεῖται κ' ἀπορεῖ,
καὶ τὴν σταμνιά φκαιρόνει,
καὶ παίρνει δροσερή.

—

Τοῦ λαῖνιοῦ τὸ στόμα
μ' ἐπρόσφερεν εὐθύς,
καὶ μ' εἶπε· «Πιὲς ἀκόμα,
καὶ θὰ ἰατρευθῇς.»

—

—«Ἄχ! ὅχι. Θέλεις, φίλη,
νὰ παύσῃ τὸ κακό;
Τὰ δυὼ σου δός με χεῖλη,
τὸ στόμα τὸ γλυκό.»

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΤΗΣ

Μελ. Gounot : (Ange adorable), Β, ἀρ. 9

Τὸ ρόδον θάλλει
μ' ἀγνὰ τὰ κάλλη
τοῦ ἔαρος αὐγὴν·
κ' ἡ καλλονή σου,
ἀγνή ἐξ ἴσου,
χαροποιεῖ τὴν γῆν.

—

Τὸ κάλλος ὅμως
αὐτοῦ συντόμως
φθείρει χειμῶν τραχύς.
Τὸ σὸν δὲ μένει.
Οὐδὲν μαραίνει
τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς.

—
Ἄκτις ἀγία
ἢ εὐφυΐα
ἀστράπτει ἀπὸ σοῦ,
ὥς ἡ σελήνη
τὰ φῶτα χύνει
τοῦ δίσκου τοῦ χρυσοῦ.

—
Εἰς τὸν αἰθέρα
δὲν εἶδ' ἀστέρα
ὥς σὲ περικαλλῇ.
Ἐκεῖνος δύνει
πλὴν σὲ ἐνδύει
αἰφώτος στολή.

